

Filip Štochl: Ověření jedné možnosti pro specifikaci spíše aktivního, či spíše pasivního využívání PC na základě výsledků empirických šetření ze tří různých škol

Fakulta humanitních studií Univerzity Karlovy v Praze

Bakalářská práce

(Školní rok 2018 – 2019)

(Posudek vedoucího)

Při vedení práce Filipa Štochla jsem si dovolil to, co se zatím zde, pokud vím, nestalo. Totiž: vedl jsme ho k zadání, které mělo metodologický obsah. Vlastně šlo o pokus o postup validizace poznatků z několika empirických kvantitativních výzkumů prostřednictvím srovnání podob a struktury těchto výsledků, včetně základních sociodemografických vlivů na ně a dopadů do struktury hodnotových orientací. Skutečně šlo naplnění toho, co je řečeno v názvu práce.

Tento postup není neobvyklý sám o sobě. Neobvyklé je vést studenta na neoborové sociologii k tomuto přístupu. Na druhé straně – proč by nemohla být i bakalářská práce na naší fakultě takto zaměřena – říkal jsme si. Ale asi jsem přestřelil.

Jako základní problém se vlastně ukázalo dokázat přesvědčit kandidáta, že právě metodologický přístup je možný. Blyo to pro něj zprvu naprosto, pak aspoň z části nepochopitelné. Protože se s tím dosud během studia nesetkal.

Jasně ve prospěch F. Štochla hovoří jeho práce s prameny. Já jsem mu nemohl dát mnoho inspirací, protože obsaha tématiky není v mém oborovém zaměření. Hledal sám a našel řadu pozoruhodných pramenů. Kdybychom měli brátv úvahu vyhlášku jako stěžejní zdroj pro hodnocení bakalářské práce, pak by F. Štochl jasně prokázal, že je schopen orientace a práce s literaturou. A v tomto směru je jeho práce nepochybně úspěšná.

Pokud jde o práci s empirickými daty, ukázalo se, že autor stál před tou nejtěžší součástí práce s daty – tedy jejich interpretace v souvislostech – málo vyzbrojen. Je to samozřejmě i „zásluhou“ vedoucího práce, ale hlavně znovu i proto, že se s tímto přístupem během studia nesetkal. Hlavně je to vidět na srovnávání mezi výzkumy, zvláště při intepretaci výsledků faktorové analýzy. V tomto směru je práce F. Štochla základem a možným dobrým východiskem pro další zpracování a hlubší interpetace. Tam totiž jsou „skryty“ souvislosti právě shod a diferencí mezi aktivním a pasivním přístupem k práci s PC v dětském věku.

Například úzký vztah „aktivního“ přístupu k PC (toho, co je nazýváno jako aktivní a ověření či vyvrácení tohoto označení bylo jedním z cílů práce) k četbě ukazuje na to, že toto označení by mohlo být oprávněné a hlavně, že tento přístup k práci s PC je odlišný od toho, který jsme označili z „pasivní“. Právě ze srovnání faktorových analýz je to markantní a má to některé projevy i ve srovnání párových těsností.

Několik dotazů:

Str. 20: Jak autor seznamoval žáky s možnostmi odpovědí na jednotlivé otázky?

A hlavně: jaké jsou jeho základní zkušenosti z vlastního terénního výzkumu?

V celém textu práce je rozpoznatelné značné úsilí autora a hlavně jeho samostatný a kvalitní vstup do odborné literatury k danému tématu. To svědčí o tom, že jeho znalosti a dovednosti – konec konců i v samotném zpracování dat – jsou značné. Na to, že jde o vstup do empirické sociologie na úrovni bakalářského neoborového studia, jde o práci vysoce kvalitní.

Ocenění zaslouží i fakt, že se pustil do samostatného sběru dat v terénu.

Nedostatky práce spadají na vedoucího práce. Protože přece jen zvolil téma příliš obtížné a bez zkušeností jen těžce zpracovatelné u studenta bakalářského studia nesociologického oboru.

Považuji práci F. Štochla za nepochybně přijatelnou pro obhajobu a navrhuji její ohodnocení mezi jedničkou a dvojkou.

Libor Prudký

Praha, 12. 6. 2019